

6,16.

Rozporządzenie Głównego Urzędu Miar o prowadzeniu ewidencji i znaczeniu wag handlowych zwyczajnych, wyrabianych i reparowanych.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia o koncesjonowaniu wyrobu i sprzedaży narzędzi mierniczych i o nadzorze nad nimi (Dz. P. P. P. r. 1919 № 57 poz. 346), rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dn. 28 maja 1921 r. w przedmiocie miar (Dz. Urz. M-wa b. Dzieln. Pr. r. 1921 № 20 poz. 138) oraz rozporządzeń Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 24 czerwca 1922 r. (Dz. Ust. R. P. № 54 poz. 496) i z dn. 11 sierpnia 1922 r. (Dz. Ust. R. P. № 70 poz. 629) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zakłady wyrobu i reparacji wag oraz uprawnieni do samodzielnej reparacji wag monterzy obowiązani są prowadzić ewidencję i znaczyć wyrabiane i reparowane przez siebie wagi handlowe zwyczajne.

Opis ksiąg ewidencyjnych.

§ 2.

Zakłady i osoby, wymienione w § 1, obowiązane są prowadzić książki ewidencyjne wag handlowych zwyczajnych, przez nie wyrabianych lub reparowanych. Książki te powinny zawierać następujące wiadomości o każdej wadze:

- 1) Dla wag wyrabianych: a) numer porządkowy, b) datę oddania do złożenia, c) rodzaj i udźwig wagi, d) datę zalegalizowania i podpis urzędnika, który dokonał legalizacji, i e) uwagi.
- 2) Dla wag reparowanych: a) numer porządkowy, b) ewent. znaki, wybite na dźwigni, a mianowicie: numer i firmę wytwórcy lub w braku ich firmę i numer zakładu, który poprzednio wagę naprawiał, c) datę przyjęcia do reparacji, d) rodzaj i udźwig wagi, e) datę zalegalizowania i podpis urzędnika, który dokonał legalizacji, f) nazwisko i adres właściciela wagi, g) wysokość zapłaty, pobranej za reparację łącznie z zalegalizowaniem, i h) uwagi.

W poszczególnych wypadkach Naczelnik właściwego Okręgu Legalizacji Narzędzi Mierniczych za zgodą Głównego Urzędu Miar może zarządzić odnotowywanie w książce ewidencyjnej dla wag wyrabianych (w rubryce uwag) nazwisk i adresów nabywców nowych wag, wszelkich lub niektórych rodzajów.

Jako wzór układu ksiąg ewidencyjnych dla zakładów wyrobu lub reparacji wag podaje się szematy następujące.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 16 listopada 1925 r.

Cena 35 groszy.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

№ 221.

A. Dla wag wyrabianych.

№ porządkowy wagi	Data oddania wagi do złożenia	R o d z a j w a g i					Zalegalizowano		U W A G I
		Proste	Stołowe równora- mienne	Pomostowe dziesiętne	Inne prze- nośne	Wozowe i wagonowe	Data	Podpis urzędnika	
1	2	3					4	5	

B. Dla wag reparowanych.

№ porządkowy wagi		Znaki wybite na dźwigni		Data przyjęcia do re- paracji	R o d z a j w a g i					Zalegalizowa- wano		Nazwisko i adres właściciela wagi	Pobrano za reparację łącznie z legalizacją	U W A G I
1	2	№ wagi	Firma wytwórcy lub zakładu re- paracyjnego		Proste	Stołowe równora- mienne	Pomostowe dziesiętne	Inne prze- nośne	Wozowe i wagonowe	D a t a	Podpis urzędnika			
					Udźwig w kilogramach									
1	2	3	4					5	6	7	8			

Jeżeli zakład nie wyrabia lub nie przyjmuje do reparacji wszystkich rodzajów wag, wymienionych w powyższych szematach, odpowiednie rubryki mogą być w książkach opuszczone.

W książce ewidencyjnej dla wag reparowanych może być pominięta rubryka 7-ma: „Pobrano za reparację łącznie z legalizacją”. Jednakże w tym wypadku powinna być prowadzona oddzielna książka, do której zakład obowiązany będzie wpisywać: 1) imię i nazwisko oraz adres właściciela wagi, 2) № wagi oraz 3) kwotę, pobraną za reparację łącznie z legalizacją. Pozycje w tej książce powinny być wypełniane równocześnie z zapisami w książce ewidencyjnej. Książka ta, narówni z książką ewidencyjną, podlega kontroli Urzędu Miar.

Ilość książek ewidencyjnych.

§ 3.

Każdy zakład wyrobu i reparacji wag w zasadzie powinien prowadzić oddzielną książkę ewidencyjną dla wag wyrabianych i oddzielną dla wag reparowanych. Jednakże przy małej produkcji ewidencja wag wyrabianych może być prowadzona w osobnym rozdziale w tej samej książce, co i ewidencja wag reparowanych.

Zakłady, posiadające stałe lub ruchome oddziały reparacyjne, czynne poza stałą siedzibą zakładu, powinny posiadać oddzielne księgi ewidencyjne dla każdego oddziału w ilości jednocześnie uruchamianych oddziałów. Każda dodatkowa księga ewidencyjna powinna być oznaczona numerem, odpowiadającym numerowi oddziału.

Numerowanie, sznurowanie i poświadczanie książek ewidencyjnych.

§ 4.

Karty książek ewidencyjnych powinny być ponumerowane i przesznurowane. Książki ewidencyjne przed oddaniem do użytku powinny być przedłożone do sprawdzenia i poświadczenia Urzędowi Miar, pod którego bezpośrednim nadzorem zakład się znajduje.

Sposób prowadzenia książek ewidencyjnych.

§ 5.

Numeracje porządkowe wag wyrabianych i wag reparowanych powinny być prowadzone oddzielnie, przyczem rozpoczynanie numeracji od numeru pierwszego może następować nie częściej, jak co pięć lat.

Przy zapisywaniu wag do ksiąg ewidencyjnych należy zachować następujący porządek: 1) wagi wyrabiane powinny być wpisywane przed oddaniem do pierwszego złożenia, 2) wagi reparacyjne — zaraz po przyjęciu do reparacji.

Rubrykę: „Znaki wybite na dźwigni” wypełnia się w tych wypadkach, kiedy waga, przyjęta do naprawy, posiada numer i firmę wytwórcy lub tylko numer i firmę zakładu, który poprzednio wagę naprawiał.

Jeżeli legalizacja dokonywana jest na koszt właściciela wagi, w rubryce „Wysokość zapłaty” należy podać sumę, pobraną za samą reparację, odnotowując to w rubryce: „Uwagi”.

Rubrykę: „Zalegalizowano” wypełnia urzędnik legalizacyjny swoją cyfrą i datą dokonania legalizacji. Przy ponowieniu legalizacji wag, zgłoszonych przez zakłady wyrobu i reparacji tychże, należy odnotować w rubryce „Uwagi” datę i cyfrę urzędnika, który ponownie je legalizował. W ten sam sposób należy postępować przy zgłoszeniu przez wspomniane zakłady wag z cechą wygasłą, pozostałych u nich na składzie.

Jeżeli legalizacja wag odbywa się na miejscu ich ustawienia wzgl. używania i zakład, zgłaszający wagi, nie przedkłada urzędnikowi książki ewidencyjnej w czasie czynności legalizacyjnych na miejscu, to, o ile wspomniany zakład znajduje się w siedzibie urzędu, który urzędnika delegował, urzędnik ten czyni przepisane adnotacje w książce ewidencyjnej po powrocie z delegacji; jeżeli zaś zakład znajduje się poza siedzibą urzędu, który dokonał legalizacji, to urząd ten komunikuje numery zalegalizowanych wag dla odnotowania w książce ewidencyjnej zakładu temu urzędowi, który stale zakład ten obsługuje.

Znaczenie wag.

§ 6.

Na głównych dźwigniach nowych wag handlowych zwyczajnych, po zapisaniu ich do ksiąg ewidencyjnych i bezpośrednio przed oddaniem ich do pierwszego złożenia, powinny być przez wytwórców nabijane, prócz oznaczenia udźwigu: numer porządkowy wagi, pod którym waga zapisana jest w książce ewidencyjnej (§ 2), rok wykonania i firma wytwórcy, względnie znak firmowy, zaakceptowany przez Naczelnika właściwego Okręgu Legalizacji Narzędzi Mierniczych.

Na głównych dźwigniach wag, przyjmowanych do reparacji, zaraz po zapisaniu do księgi ewidencyjnej, powinny być nabijane: firma lub znak firmowy zakładu reparaującego, poprzedzony literami „rp”, co znaczy „reparował”, i numer porządkowy. Jeżeli waga, przyjęta do reparacji, posiada już numer fabryczny (numer ewidencyjny wytwórcy lub tylko numer zakładu, który poprzednio wagę naprawiał), to nowego numeru na dźwigni wybijać nie należy. Firmy i numeru wytwórcy lub, w razie braku ich, firmy i numeru zakładu, który poprzednio wagę reparaował, usuwać nie wolno, z wyjątkiem tych wypadków, kiedy naprawa dźwigni bez usunięcia tych napisów byłaby niemożliwa.

Zakłady, posiadające ruchome oddziały reparacyjne, czynne poza stałą siedzibą zakładu, powinny na wagach, reparowanych przez te oddziały, wybijać obok znaku firmowego, z prawej jego strony, liczbę arabską, sta-

nowiącą numer oddziału: 1, 2, 3 i t. d. (porówn. § 3 ust. 2-gi), lub też dla każdego ruchomego oddziału może być zastosowany oddzielny znak firmowy.

Na nowych wagach równoramiennych złożonych z dźwignią laną firma wytwórcy musi być odlana na postumencie, numer zaś i rok wykonania wybite na specjalnej tabliczce mosiężnej, przynitowanej do strony zewnętrznej postumentu. Na tego rodzaju wagach, zgłaszanych do reparacji, firma i ewent. numer ewidencyjny zakładu reparującego muszą być wybite na takiejże tabliczce.

Uwidacznianie numerów wag opakowanych.

§ 7.

Numery wag wykończonych, trzymanyh na składzie w opakowaniu, powinny być uwidocznione na opakowaniu.

Notowanie uwag przez urzędników legalizacyjnych.

§ 8.

Na końcu książki ewidencyjnej zarezerwować należy odpowiednią ilość stron dla zapisywania przez urzędników legalizacyjnych spostrzeżeń i zaleceń, dotyczących fabrykacji.

Przechowywanie zakończonych książek ewidencyjnych.

§ 9.

Zakończoną książkę ewidencyjną lub też taką, w której zapisy nadal prowadzone nie będą, zakład powinien bądź przekazać właściwemu Urzędowi Miar, bądź też zobowiązać się do przechowywania jej w ciągu lat pięciu i zapewnić Urzędowi Miar korzystanie z niej w ciągu tegoż okresu czasu.

PRZEPISY PRZECHODNIE.

§ 10.

Remanent wag w zakładach, które nie prowadziły ewidencji przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, powinien być wpisany do ksiąg ewidencyjnych pod właściwymi numerami na pierwszych ich stronach.

§ 11.

Książki ewidencyjne wzoru dotychczasowego, wprowadzone Rozporządzeniem Głównego Urzędu Miar z d. 9 grudnia 1919 r. № 19.2229, mogą być używane do końca roku 1926-go.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od dnia 1 stycznia 1926 r.

Termin wprowadzenia obowiązku ewidencji wag reparowanych w Poznńskim Okręgu Legalizacji narzędzi mierniczych określi Naczelnik tego Okręgu.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczas wydane przez Główny Urząd Miar przepisy o prowadzeniu ewidencji i znaczeniu wag.

Warszawa, dnia 30 października 1925 r.

DYREKTOR GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR:

L. S.

(—) inż. Z. Rauszer

GŁÓWNY URZĄD MIAR

№ 25. II. 1912. 1.